

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1524/2023
14.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца Привредно друштво за производњу и трговину „Буктиња“ доо Братмиловце, чији је пуномоћник Милош Тодоровић, адвокат у ..., против туженог „Дунав осигурање“ Компанија адо Београд, Филијала Лесковац, ради накнаде штете, вредност предмета спора 1.300.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 211/23 од 27.04.2023. године, у седници већа одржаној 14.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 211/23 од 27.04.2023. године у ставу II изреке.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Лесковцу П 531/21 од 30.11.2022. године, у ставу I изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде штете, по основу полисе за осигурање имовине број ..., износ од 1.300.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 21.10.2022. године до коначне исплате. У ставу II изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу захтева којим је тражио да се према туженом утврди да је настала материјална штета у износу од 3.380.510,00 динара, дана 11.01.2021. године услед изливања корита реке којом приликом је бујична поплава однела 496,78м³ дрвета као недозвољена. У ставу III изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде парничних трошкова исплати износ од 291.450,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 211/23 од 27.04.2023. године, у ставу I изреке, делимично је одбијена жалба туженог као неоснована и потврђена пресуда Привредног суда у Лесковцу П 531/21 од 30.11.2022. године у делу става I изреке у делу у којем је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете из осигураног случаја плати износ од 622.980,00 динара са законском затезном каматом од 21.10.2022. године до исплате. У ставу II изреке, преиначена је пресуда Привредног суда у Лесковцу П 531/21 од 30.11.2022. године у делу става I изреке у делу за потраживање износа од 677.020,00 динара као и у ставу III изреке и одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете из осигураног случаја плати износ од 677.020,00 динара са законском затезном каматом од 21.10.2022. године до исплате и одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде у ставу II изреке тужилац је изјавио благовремену ревизију позивајући се на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у складу са чланом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а у ставу 3. истог члана, да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео, не прелази износ из става 1. истог члана. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Наведени спор, инициран тужбом од 20.05.2020. године, ради накнаде штете, има карактер привредног спора у смислу члана 480. Закона о парничном поступку. Вредност предмета спора износи 1.300.000,00 динара, што је динарска противвредност износа од 11.054,87 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како је у складу са цитираном одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку предметни спор мале вредности, Врховни суд је применом одредбе члана 479. став 6. Закона о парничном поступку закључио да ревизија није дозвољена.

Тужилац није предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизијски суд није испитивао испуњеност услова за одлучивање о ревизији из те законске одредбе.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је то што је првостепена пресуда у побијаном делу преиначена одлуком другостепеног суда, јер у споровима мале вредности ревизија није дозвољена на основу изричите законске одредбе, због природе спора, па стога није могуће применити одредбу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се ревидент позива.

Имајући у виду све напред наведено, Врховни суд је применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић